

Maja Stojanac

TAMJAN

ujutru ću biti negde drugde
bliska dimu i bolnom šuštanju trave
drveću što smoli na velikoj nadmorskoj visini
venac od venja borovica pupoljica
ja
žena sam što se nekad zvala Jelena
zaparana zlatna pločica
razgranata plava vena
u meni te nigde nema
ali ima perja i stida
brojeva slova i znakova
kojima te smestam u pravilno
hladno i precizno
ti moje gorko predačko iskustvo
u meni te nema
nema
rastresita sam zemlja duboka
rečna voda u nozdrvama
zelena krv i zrelo telo
među nogama blato apotropejske moći
meso od limuna i paprati
izblajhane kose i taktilne memorije
spособno da zaboravi i vaskrsne
u lirskom
nepoznata uplakana sažaljiva
planina
dečjeg lica ja sam Alina
bez dece i zemlje
sama dok talasi udaraju o bokove svetionika
sama dok gromovi udaraju o slane oluke
kroz koje rastinje i trnje traže put do zglobova
dok leti perje leti prašina
znatiželjna da potisnem
uplašena da ne zaboravim
mračna senka ricinusa na pokisloj koži
izvijen samoglasnik u molitvi
dlaka sa brade kojoj se uvek više veruje
rastapam se polako u brdima

poput zvuka nedeljnog zvona
što razbija greh
kao zub tamjan pod jezikom
osim nas ostala je da gori samo moja kosa
kafa kesten i kim

POSPANOST

pred san
mislim o tome koliko je tragici
tvojih neostvarenih želja doprineo odgoj
jalova zaštita majčinog sentimenta
nedostatak primitivne hrabrosti
stid koji miriše na parohijski vosak

mlako dvorišno cveće obeležilo je tvoj karakter
crevo smotano u dnu česme kojim
u avgustovska predvečerja hladiš beton
baš kako te je otac naučio
tako i žvaćeš voziš auto praviš dete
dok ti pred san utrobu ritmično ubada promašenost
poput večno sterilne igle
i mirisa dečje mokraće

svestan svoje devojačke nežnosti
bežiš u surovost
prema psu i prema ženi
s ocem ne razgovaraš
misliš da je čestito mirisati jedino na motorno ulje
ispod stola često
stiskaš pesnicu

plašim se dokrajčice te pomisao o tome
da su ti na rođenju
zamenili srce

TOPLO KAMENJE

1

ispod tog čaršava su se pred spavanje
 više od jednog veka krstile moje pretkinje
 njegov dodir na okupana dečja ramena
 smeštao je negdanje molitve
Očenaš ili češće Vjeruju
 sabirao besne šapate o tome
 kako je biti žensko dete
 u dalmatinskoj kući
 i da li po kazni odsečena pletenica
 skrivena među rubljem
 umire paučinasto i polako
 ili joj mesec kroz pukotine na ormaru
 i naš zečji san
 uređuju novi dlakavi život

svetlucav skoro kao naš

2

malo platneno svedočanstvo o silini dlaka i tela
 otegnutim uzdasima
 sabranim na toplom belom kamenju
 gde se pod glavom platno punilo svetlošću i zvezdama
 od kojih svaka žmirka na svog čoveka
 jer je ljubavi ipak bilo
 kao i kozjeg mleka španata i smokvi
 čije je lišće žarilo
 poput šećerne zamke
 naše male zategnute potkolenice
 dok je u susednom selu već odjeknuo
 rat

3

umirujuće je znati da u njegovom tkanju od smokvinog semena i listova sene
 odavno već spavaju sva moja deca

NISMO SE VOLELI PRED PRAZNIKE

svi naši praznici slili su se u blede
ivanjdanjske vatre
koje smo ložili zovom
žalfijom i prućem

sećanja su svakako banalna
ukorenjena preduboko
kao oštar svetački zub u načete desni
bele koščice na auto-putevima

sećanja ne izlaze iz rasporeda karata
kuća – poklon – tuga
postojanost

CRTICA, LETO

neuko sričem o razdvojenosti

iznova brojim kozmetičke tupfere
svečarski escajg
mrvice hleba

u procepu između nečega i ničega
to je moja orbita
u koju smestam svakodnevne pravilnosti
želeći da kožu poput fine udice
probije neočekivan erotski nadražaj
gustativna pesnička slika
žaoka poniženja
otrovna slonova dlaka
divlji trn